

VID ARSSKIFTET.

AV GUSTAV ÅSTRÖM.

Nu dessa klockor tungt i frusen rymd och nyårsdagens första ljusning glänstar. Vi stå i spår och vår väg är skymd och ingen vet det öde, som oss väntar. I eld och blod har tiden runnit här, och sorg och storhet, fattigdom och ära ha fallit över oss från gudars knä och allvarshärdigt vishet vi fått lära.

Det gångna årets prövning synes hård, då millioner drömmar sågos brista. Men vi ha lärt att ta i trogen vård det fosterland, som ej vårt folk vill mista, och vi ha sett, att sorg och kval och död ge människan storhet över alla gränser. Ack, mitt i mörkret, som oss ödet bid, odödlig, mäktigt andens skönet glänser.

I stormens tid blir livet mörkt och stort, men lycka är den skatt vi alla önska. Du nya vår, som öppnar nu din port, låt blodbedränkta marker åter grönska! Giv, nya år, en väntad, gynlig fred och låt ej folkens bästa blod förrinna! Sänk rik välsignelse till jorden ned och lär oss att varandra kärlek vinna!

KOPPARÄMBARET.

AV SIGNE ENGSTROM.

Det var Margret på Solberg — har ni aldrig hört talas om henne? Den vackraste flickan i socknen, den rikaste i flera socknar! Flickan som av all livets lycka bara vägrade ett kopparskäp — hon som näst allt kommer omkring dock är blott ett av offren för vår gamla svenska fördragsamhet mot hela världens paras — det farande folket.

Så ödestaget sämrat var hon dock och så vacker minnes jag henne, att få kvinnor hålla det måttet. Så smärt och behagligt fulländad var den höga gestalten i den snäva blå bomulls-klämningen, så ren ansiktets oval, så otadliga hälsans linjer och nacken med de kungliga, de spåda vristerna och de smala händerna, saknades.

Det där är ett littebrant, tänkte jag förvirat. Visst är folket häruppe vackert, men inte på det sättet. Den där munnen borde ha suttit i en drotnings ansikte och folket skulle ha av-gudat henne bara för det.

Hostkällens skymning stod på lur inne i den tunga granskogen, som om-söt fäbodvallens låga öppna plan. Den mynen i lilla stuga, inehållande kök och mjölk-kammare och ett stycke därifrån låg en lagadugard med tillbyggd foderbod. Mellan ett par stora stenar valde en kila källa fram helt nära ledet med den slingrande skogsvägen. Vallen låg så högt, att över träden i söder kunde man skymta de lägre liggande utgångarna, över vilka just nu en vit dimma långsamt steg upp. Det var åtminstone en timmas väg till närmaste by och här levde denna vackra kvinna ensam nätter och dagar! Ensam mitt i denna beklämmande dystra, gamla skog, som antingen var tytt som en mörk horal eller dånade som en koral ur den osaliga midnattsmassa, medan i den underliga varselv kommo den gamla fäboden att genljuda av knäppningar och underliga ljud! Jag ville fråga henne hur det kändes, men hon hade som vanligt svårt att komma mig för. Det föreföll mig som måste hon veta med sig att hon icke liknade andra människor att känna att min fråga hade en djupare innebörd.

Min följeslagerska tog saken enkla- ren. Hon frågade om korna, om foder-tillgången och mjölk-mängden, om grädden gick lätt att kärna, om ost-källaren var bra. Kvinnan log — all mjölk hämtades hem till gården varje dag.

Men, inföll jag, är det inte kusligt häruppe ändå? Är ni inte rädd? Hon vände sig helt emot mig. Bakom de långa ögonfransarna blinkade det till som en fackelglimt över ett mörkt vatten.

Så kärt har jag inte livet, sade hon. Och skogen ger lugn och ro. Vi ginga hemåt längs den bruna, slingrande stig som under tidernas lopp trampats upp av kreaturernas fötter. Granarna voro väta av höstafötter, och stänkte oss obehärligt genomvåta. Bitvis drunknade de bruna barren i grå, sugande lera, träd-rötterna voro hala och farliga och här och där hoppade en mustert rännil porlande mitt i vägen, följde den ett stycke och försvann sedan. Vi måste gå i glänsar och se oss noga för vid varje steg, men jag kunde icke släppa fäbodflickan ur mina tankar och innan vi hunno hem hade min världina fått lov att berättas vad hon visste om henne. Jag fick tillfälle att komplettera bilden sedan, ty jag stannade hela hösten i hennes tagra backer, utan att dock vidare träffa henne själv.

Hon hette Margret på Solberg — hur väl det passade henne i alla fall. Folket däruppe lägger tonvikten på första stavelsen i Margret, vilket ger namnet en förunderligt mjuk klang. Solberg var en gammal rödbrun gård, som låg ett stycke från landsvägen i en björkdunge på en solig söderlutning. Den var byggd som hälsinggårdsdärna i allmänhet, — tre massiva långor med gårdsplanen öppen endast åt söder. Några gamla aplar växte vid helstugans gavel, ett par fjätterönnar vid yttersta lövsågen. Det var ett gammalt, förmögat hus. En vilket, sedan Margret kom till världen, endast en ung och en gammal telning funnos kvar. Den äldre var farbror Hanne, äldre bror till Margrets farfar, som var död för länge sedan. Margrets far ljöt döden i timmerskogen tre må-

stä, vad hon var skyldig den gamla gården!

I fyra år arbetade gubben Hanne segt för att nå sitt mål. Han skickade den motsträviga flickan bort på besök hos släktingar till hennes mor och farmor — Margret återvände för-tast möjligt till Solberg. Han ställde till med stora kalas — och Margret var värddinna och skötte om att ingen kunde sig tillbaka, men hon utmärkte heller ingen.

Och så, den vår hon tyfide tjugett år, gav Margret med sig helt oväntat. Hennes val föll på den mest energiske av hennes friare — Jon i Björka. Han var såklart till Margrets mor och själv mycket förmögen. Margret, tio år yngre än han, hade ingivt honom en passion som tycktes mogna och mörkret visste också själv att det icke var hennes pengar han ville åt, ehuru det till alla icke var bestämmande för hennes medgivande till giftermålet.

Det är ju för gårdens skull att Margret gifas bort, så nu blir väl farbror Hanne belånen när den stannar i släkten, sade hon litet bittert, strax innan Jon satte trolovningsringen på hennes finger. Men du får ta det som du får det, för jag tycker inte om dig.

Jon smålog trygt. Hon var inte heller kär i någon annan och det ordnade sig nog. Han fick ta henne med lämpor. Stackars Jon. Om just vetat att hon gifvit honom sitt ja utan emellan om höll av en annan! Om hon vetat, att Margret i åratl åskat handlarens Magnus, — barnhusbarnet, som ingenting var och ingenting ägde, inte ens ett namn! Endast sin ungdom, sin spänstiga kropp, sitt vackra ansikte och sitt goda huvud — och som själv var så otaligt odövden om Margrets böjelse. Mellan dem låg visst mer än en ocean. Och medan Magnus om kvällarna satt på sitt vindrum och pluggade i så många böcker han fick fått i, flogo tankar och ögon många gånger över till Solberg utan att en aning hade honom att hon gick där och tänkte på honom.

Magnus utan namn — vad du säger, sade han för sig själv och dok djupare ned i boken. Magnus brukade aldrig sällskapa med någon särskild flicka. När ryktet denna vår utpekade en nykommen lärarinna som hans fastmög gav Margret Jon sitt ja.

Det var ju hopplöst. Hon kunde inte rå emot ödet. Och hon måste ju tänka på gården. Det rustades till bröllop på Solberg. Margret kände sig så oändligt likgiltig för allsammans, som man blott kan bli då det finns fullt upp av allting. Kistor och skåp voro fullproppade både på Solberg och Björka. De unga skulle flytta över till Jons gård, ty gubben Hanne var Karl att sköta sitt många år ännu. Margret tog också det med ro, tycktes det, och stökade med förberedelserna till giflet. Men ringen strök hon av sig så fort hon hann till attonen på söndagarna. Den var så ny och fin, sade hon skämtande, om en bondkvinna får så lätt en ripsa i huden och en repa i luddet.

Hon hade brått med värbrevet, men tilltråkade söndagarna på Solberg. En gång ville han kyssa Margret — det var första lysningsdagen — och hon vek tillbaka och höjde handen som till sköld. Hon såg så forskrämd ut, att hade han icke vetat att hon aldrig varit kyssad förrut, så visste han det nu. — Vi äro inte vigda än, sade hon stråft och gick ut ur rummet. Jon följde icke efter henne.

Kvällen för bröllopet gick Margret ut ensam. Det var sista kvällen hon rådde sig själv, sista kvällen hon fick ströva omkring i de ålskade hagarna kring Solberg. Nästa dag skulle hon klädas till brud och färdas till Björka — och sedan — Aldrig, ens under senare år, kunde hon minnas att hon helt redde ut tanken på hur hon skulle få det sedan. Det fick väl gå.

Vid svejdans norra led var Margrets älsklingssäng. Där växte björkarna vita och smidiga på ena sidan ledet och på den andra slöto sig susande granar kring stigen som ledde till fäbodvallarna. Hon lutade sig som tusen gånger förr mot ledet och sträddade i skogens dunkel, då ett klirrande ljud bröt tyndsten därinne. Någon kom ned längs den branta stigen — det var handlarens Magnus. Han bar på ett blankande nytt tjugofyra liters kopparskäp, som han lyftade över till Margrets sida av ledet innan han hälsade på flickan.

Det anade mig att Margret stod just här i kväll, sade han, då de skakade hand. Blodet rusade till Margrets hjärta så att hennes strupe tillnördes. Vad visste Magnus om hennes vägar? Men Magnus var blek som ett lik och släppte icke den smala handen, som han fått i ett fast grepp. — Det där skall vara min lysnings-present, forfar han. Margret behövde stora mjölkkrä till så många kor som hon nu får.

Det låg bitterhet i röstens. Flickan stod som försmådd. Men brudar har ju sina int. — Och så ville jag säga adjö — jag reser till Amerika i kväll. Här bröts rösterna. Han kramade hennes hand ett svävande ögonblick ännu — och var borta. Det var allt. Det var sålitt, så litet att leva på ett helt liv. Och flickan, som för sent fått veta vad hon ville veta sjönk tillintetgjord ned på gräset och sade sig att hon icke ville dela detta liv med en annan — och icke heller leva det ensam. Ingen sökte henne, ty alla voro vana vid att hon ensam strövade ute på ågrenarna om kvällarna. Hon kom hem mycket sen och gick till sitt rum utan att tala vid någon — hon talade

GILLETTS LYE EATS DIRT

Den gud, som skapat oss, eller en gud, som vi skapat. För S.C.T. av pastor Karl von Lehens-burg. Du skall inga andra gudar hava för mig. Detta är evigt liv, att de känna dig, den ende sanne Guden (Joh. 17: 3) sade en gång vår store Mästare. Men huru lång, svår och villsam har icke vägen varit för vårt fallna släkte — vägen tillbaka till denne Gud! Och då den förvillade människligheten ändå aldrig kunde komma från guds-behovet, började den att göra sig guds-efter sitt eget hjärta. På denna väg dog snart samhörighetskänslan ut bland jordens barn. Sålunda fick varje liten stam, by och stad sin egen gud. Dessa stamgudar kallades bland kananitererna på Bibliens tid Baal — Herre.

Denna religion hade lättförståeligt nog sin egen moral. Stammens gemensamhetsintresse tänktes naturligtvis alltid kammanfalla med dess Baals — och stamgudens mak var stammens. Men stamgudens hela värld var stammens eller byn; ty bland grannstammarna tänktes andra gudar härska över var sin stam eller by. Och då dessa stammar ofta stodo i mer eller mindre förtämligt förhållande till varandra, tänktes samma fiendskap mellan härska mellan deras gudar. Alla moralbud, som gällde förhål-landet till nästan, hade således till-lämpning endast inom den egna stam-men.

Alldeles som jag ville ha det! Det fattades bara, att solen skulle skina! Träströmmen hade utverkadt att Margrets brudrätt blev vitt. Hon hade ju god råd att lägga ned den i en låda och spara den bara till ett minne, om hon ville. Och när bruden kom ned i helstugan i det vita sidet och den böljande slöjan, krans och guldkrona hennes farfars farfar skänkt till församlingen, kronan, som hittebrant förrst av alla burit, var-hon så vacker, att gubben Hanne inte kunde dölja det stygn han kände i sitt hjärta.

Det är synd att ge bort henne, mumlade han och, de av en bitter smärta framspände orden blevo till ett ordspråk inom socknen sedan. Måhända hade det låtit sig ordna så småningom med gården och Margret var ju bara barnet ännu! Men gjort var gjort. Vigseln ägde rum i den gamla kyrkan, som var vackert dekorerad och fylld med folk. En så vacker brud hade i mannamännen icke setts därinne, vilket vitt sågde mycket, och äldre kvinnorna tårar runno i kapp med regnet, som i ålska kaskader svepte mot kyrkfönstren. Detta värde höllade intet godt. I bästa fall blev bruden åska snart; värre var det livslängd äktenskap där lyckan saknades. Man var väl gammal och hade ögon och öron! De visste så litet, alla de kloka! De anade intet av det järn-hårda beslut, som under en enda fa-nans natt mögnet inom det sköna huvudet som där framme i koret böjdes under krona och krans. Och om Margret skrikte ut det, skulle ingen ha trott henne.

På värdas brudbröllop talar man inte om middag eller supé. Man åter, helt enkelt. Man bankar sig efter en noga genomförd rangordning och njuter av en fagnad värdig värda förälder och de gamla gudarna. Man sitter till bords i timalt och stiger upp, matt och god och glad och mera till, allt efter sin fason. Margrets bröllop var en märk-samt ägda ur denna synvinkel, så ståtligt var fagnaden och så hög var stämningen.

Och så, framemot natten, när gläd-jens stad som högst därinne, gick en ensam flicka genom hopen av de utan-för-bröllopsgården stående objudna gäster, som för några minuter sedan jublande hurrat för den vackra bruden. De väntade att hon skulle visa sig en gång ännu, innan kronan dansades av henne. Ingen lade märke till flickan i den långa svarta kappan och hucklet, som med ett gnisslande kopparskäp i handen tog vägen genom hagarna och över ångarna på Björka gård.

Det var Margret. Hon stod som en andeuppenbarelse i dörren till Solbergs gamla kök och höll på att skrämra vettet ur både pigan och Margret, som stannat hemma för att sköta djuren. En ihleik, svartklädd, dyrt brud — och ansiktet var inte en levande människas.

Men hon talade och rösterna var levande nog. — Ni skna genast på till Björka bägge två, sade hon. Håll min far-bror och Jon i Björka att jag är här och jag stannar här liksom förr. Till Björka kommer jag aldrig mer och Jon skall inte omaka sig för min skull, det lönar sig inte.

Så gick hon upp på sitt gamla flick-rum, bommade dörrarna och lade sig, ty hon var trött till döds. På Björka var en uppståndelse utan like. Ett par av de yngre gästerna hade funnit brudens krona och slöja på ett skåp i en liten kammare och ge-nast slagigt alarm. Bruden var borta. Hanne och Jon lade rådd med förtv-lade ögon, båda innerst visade om att det var bäst att börja söka det i ån, som löt nedanför gården.

När drängen och pigan kommo med budet, blev det bleckstilla i salen. Jon blev vit under ögonen men gubben Hanne böjde huvudet så, som ingen sett honom göra förr. — Vi hade tvingat henne, sade han till Jon, ty detta var ju ingen annans sak. Har hon sökt skydd under mitt tak, så är hon säker. Du kan komma över i morgon och se till hur det blir. Och Jon kom och prästen kom och många myndiga män, men den unga hustrun, som ingen hustru var, stod klädd i ett både övertalningar och hot. De kunde göra sitt värsta, ty i

Den gud, som skapat oss, eller en gud, som vi skapat.

För S.C.T. av pastor Karl von Lehens-burg.

Du skall inga andra gudar hava för mig. Detta är evigt liv, att de känna dig, den ende sanne Guden (Joh. 17: 3) sade en gång vår store Mästare. Men huru lång, svår och villsam har icke vägen varit för vårt fallna släkte — vägen tillbaka till denne Gud! Och då den förvillade människligheten ändå aldrig kunde komma från guds-behovet, började den att göra sig guds-efter sitt eget hjärta. På denna väg dog snart samhörighetskänslan ut bland jordens barn. Sålunda fick varje liten stam, by och stad sin egen gud. Dessa stamgudar kallades bland kananitererna på Bibliens tid Baal — Herre.

Denna religion hade lättförståeligt nog sin egen moral. Stammens gemensamhetsintresse tänktes naturligtvis alltid kammanfalla med dess Baals — och stamgudens mak var stammens. Men stamgudens hela värld var stammens eller byn; ty bland grannstammarna tänktes andra gudar härska över var sin stam eller by. Och då dessa stammar ofta stodo i mer eller mindre förtämligt förhållande till varandra, tänktes samma fiendskap mellan härska mellan deras gudar. Alla moralbud, som gällde förhål-landet till nästan, hade således till-lämpning endast inom den egna stam-men.

Alldeles som jag ville ha det! Det fattades bara, att solen skulle skina! Träströmmen hade utverkadt att Margrets brudrätt blev vitt. Hon hade ju god råd att lägga ned den i en låda och spara den bara till ett minne, om hon ville. Och när bruden kom ned i helstugan i det vita sidet och den böljande slöjan, krans och guldkrona hennes farfars farfar skänkt till församlingen, kronan, som hittebrant förrst av alla burit, var-hon så vacker, att gubben Hanne inte kunde dölja det stygn han kände i sitt hjärta.

Det är synd att ge bort henne, mumlade han och, de av en bitter smärta framspände orden blevo till ett ordspråk inom socknen sedan. Måhända hade det låtit sig ordna så småningom med gården och Margret var ju bara barnet ännu! Men gjort var gjort. Vigseln ägde rum i den gamla kyrkan, som var vackert dekorerad och fylld med folk. En så vacker brud hade i mannamännen icke setts därinne, vilket vitt sågde mycket, och äldre kvinnorna tårar runno i kapp med regnet, som i ålska kaskader svepte mot kyrkfönstren. Detta värde höllade intet godt. I bästa fall blev bruden åska snart; värre var det livslängd äktenskap där lyckan saknades. Man var väl gammal och hade ögon och öron! De visste så litet, alla de kloka! De anade intet av det järn-hårda beslut, som under en enda fa-nans natt mögnet inom det sköna huvudet som där framme i koret böjdes under krona och krans. Och om Margret skrikte ut det, skulle ingen ha trott henne.

På värdas brudbröllop talar man inte om middag eller supé. Man åter, helt enkelt. Man bankar sig efter en noga genomförd rangordning och njuter av en fagnad värdig värda förälder och de gamla gudarna. Man sitter till bords i timalt och stiger upp, matt och god och glad och mera till, allt efter sin fason. Margrets bröllop var en märk-samt ägda ur denna synvinkel, så ståtligt var fagnaden och så hög var stämningen.

Och så, framemot natten, när gläd-jens stad som högst därinne, gick en ensam flicka genom hopen av de utan-för-bröllopsgården stående objudna gäster, som för några minuter sedan jublande hurrat för den vackra bruden. De väntade att hon skulle visa sig en gång ännu, innan kronan dansades av henne. Ingen lade märke till flickan i den långa svarta kappan och hucklet, som med ett gnisslande kopparskäp i handen tog vägen genom hagarna och över ångarna på Björka gård.

Det var Margret. Hon stod som en andeuppenbarelse i dörren till Solbergs gamla kök och höll på att skrämra vettet ur både pigan och Margret, som stannat hemma för att sköta djuren. En ihleik, svartklädd, dyrt brud — och ansiktet var inte en levande människas.

Men hon talade och rösterna var levande nog. — Ni skna genast på till Björka bägge två, sade hon. Håll min far-bror och Jon i Björka att jag är här och jag stannar här liksom förr. Till Björka kommer jag aldrig mer och Jon skall inte omaka sig för min skull, det lönar sig inte.

Så gick hon upp på sitt gamla flick-rum, bommade dörrarna och lade sig, ty hon var trött till döds. På Björka var en uppståndelse utan like. Ett par av de yngre gästerna hade funnit brudens krona och slöja på ett skåp i en liten kammare och ge-nast slagigt alarm. Bruden var borta. Hanne och Jon lade rådd med förtv-lade ögon, båda innerst visade om att det var bäst att börja söka det i ån, som löt nedanför gården.

När drängen och pigan kommo med budet, blev det bleckstilla i salen. Jon blev vit under ögonen men gubben Hanne böjde huvudet så, som ingen sett honom göra förr. — Vi hade tvingat henne, sade han till Jon, ty detta var ju ingen annans sak. Har hon sökt skydd under mitt tak, så är hon säker. Du kan komma över i morgon och se till hur det blir. Och Jon kom och prästen kom och många myndiga män, men den unga hustrun, som ingen hustru var, stod klädd i ett både övertalningar och hot. De kunde göra sitt värsta, ty i

PURITY FLOUR More Bread and Better Bread. Verglig ekonomi i födoämnen består däri att köpa det, som giver den mesta närigen. Ni erhåller det i.

gamla gud, som fordom varit vasall åt den mäktige guden i Nineve, hade nu gjort sin forne herre till sin trill och dessutom underlagt sig en mängd av mindre nationalgudar. Morduk hade nu blivit en gudarnas gud, och det var icke mer än tillbringat, att han med största möjliga ståt skulle av alla dessa nationer hyllas som övergud. Därför fick han också en ny bildstod, som skulle motsvara hans nya ställning. Nebukadnezar, som väl kände människans natur, lät göra den av guld (in gold we trust) och lät tillverka den i dimensioner, som skulle göra det klart för alla, att han var "the biggest in the world". Denna bildstod innebar intet som helst förbud för de olika folken att dyrka var sin stamgudar, men det var ett krav på att Babel och dess gyllene skyskraparegud skulle hava främsta och högsta platsen. (Babel först.)

Och som det gyllene heläret var Babels heliga riks-symbol (på den tiden hade man inga flaggor), blev det behållt att alla, så snart de hörde krigsmusiken, skulle falla ner inför den gud, som var "the biggest in the world". Och ifall nu inte det gyllene skyskraparebeläret, krigsmusiken och föredömet av den kolossala massan av lojala babelpatrioter skulle verka tillräckligt, så hade man även en brinnande ugn för "slackers". Så för-tänksamt statsklok var man redan på den tiden.

Och här bringade konfliktet "Babel först" versus "Jehovah först" den brinnande ugnen i förgrunden. Vi vända nu några blad i det heliga krigets historia och komma så till det hedniska Roms förföljelser mot de kristna. Rom hyllade och praktiserade, som konstigt vi än tycka att det låter, en mycket utsträckt religionsfrihet. Man tolererade egentligen varje slag av gudsdyrkning, men på samma gång fördrade man, att den romerska statsmyndigheten av alla skulle tillerkännas högsta auktoritet i fråga om vad, som borde anses vara rätt eller orätt, och vad som borde göras eller icke göras.

Vi hava från den decianska förföl-jelsetiden följande redogörelse från en statstjänsteman, som belyser detta förhållande. Nedanstående är ett utdrag i fri översättning: "Rom har aldrig vägrat att, då det lade ett främmande folk under sin språ, även giva rum i sitt panteon åt detta folks gudar — sålunda har heller ingen vägrat rum där åt de kristnas gud. — — — men vi veta, att alla sanna gudar hava samverkadt i det härskarebud, som utgår från Rom — därför måste och alla härsamma det. Därför fordra vi som tecken på en sådan underkastelse, att alla skola vi sa gudomlig vördnad inför deras makt, om den nu framställes i Cæsars bild, en romersk örn, ett fältecken eller annorledes. Skulle nu någon visa vanvördnad mot en eller flera gudar, men han vördar rätt Cæsars bild eller annat sådant tecken, så är han rättfärdig; ty vördnad inför alla gudars tecken är vördnad åt alla gudar. Så även den, som vägrar att hylla Cæsars bild, kan rädda sitt liv, om han höjer två fingrar mot ett fältecken och säger: "pro Roma". — — — Så hava då alla folk fört sina gudar till Rom och där byggt sina tempel.

Men de kristna tro, att deras gud är förmer än alla andra gudar och vägra att dyrka honom i skuggan av Cæsars och Roms fältecken, och de hava i trots förbundit sig att härsamma och vörda honom framför även våra allmänna gudomligheter. Och då de blivit befallda att höja sin hand mot något fältecken och säga "pro Roma", hava de ropat "pro Christo". Därför äro de kristna våra och världens förför, gudlösa barbarer, befäddade med barnamord och alla styggest, och äro tilldubbelt förtjänta av den grymaste död." Vi se nu härav, att det icke var fen-

REUMATISMEN EN NY OCH UNDERBAR UPPTÄCKT. Efter tio års hårt arbete och experimentering har prof. D. Motturas upptäckt ett botemedel, sammansatt i form av ett liniment, garanterat att bota det mest obstinata fall av den förfärliga.

Motturas Liniment Co. Ensamdistributör för Canada. Dept. 14, Box 1424 WINNIPEG, MAN.

Svenska Farmare! Sen hit! GRADDE ÖNSKAS. Dagens högsta pris betalas. Betalningen sker samma dag som grädden emottages. Samvetsgrann behandling. Försök och bliif övertygad. The Dominion Creamery Co. 425 ROSS AVE. WINNIPEG.

10 CENTS VARDE av vanlig KEROSENE eller kol-olja skall hålla denna lampa brinnande i 30 timmar och producera 300 ljuskrafter av det finaste, mest vita och mest kraftiga ljus, som någonsin varit känt. Ingenting att lösa ut eller som kommer i ordning. Absolut tillfredsställelse garanteras. Agenter förtjåna \$25 per vecka på lediga stunder. Ni kan göra det samma. Eftersänd vårt anbud, med en edert territorium är öppet. Inga veckor att klippa. Ingen lukt. Ingen rök. MOORE LIGHT CO. 1489 ALBERT STREET, REGINA, SASK.